

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

О објављивању пресуде од 19.06.2012. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на објављивање пресуде дана 19.06.2012. године приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
-окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак,
Велимир Бертић,
-браниоци адв. Драган Плазинић, адв. Мирослав Перковић, адв.
Радмила Бјелетић.**

**Није приступио адвокат Милош Палигорић, нити заменик Милић
Вуловић, уредно обавештени.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо објавити пресуду. Устаните.

**Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине након већања и
гласања које је обављено дана 31.05.2012. године једногласно је донело,
а председник већа јавно објавио дана 19.06.2012. године**

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

- 1.Опт. **ЗОРАН ВУКШИЋ**, са личним подацима као у списима,
- 2.Опт. **СЛОБОДАН СТРИГИЋ**, са личним подацима као у списима,
- 3.Опт.**БРАНКО ХРЊАК**, са личним подацима као у списима,
- 4.Опт. **ВЕЛИМИР БЕРТИЋ**, са личним подацима као у списима,

КРИВИСУ

ШТО СУ:

**-као припадници СУП-а Бели Манастир, из састава полицијских
оружаних групација САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, у**

време унутрашњег оружаног сукоба који се на овом простору унутар Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, у времену од половине 1991. до друге половине 1995. године, одвијао између наведених и других оружаних формација, састављених претежно од припадника српске националности, те оружаних снага тадашње ЈНА до половине јануара 1992. године, с једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора Народне Гарде (ЗНГ) и МУП-а, у времену од августа 1991. године, па до краја исте године, у Белом Манастиру и на широј територији ове општине, кршећи правила међународног права садржаног у чл.3. ст.1. тач.1. под а, ц IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези чл. 13. ст.1., у вези са чл.4. ст.1. и 2. тачка а), е) и х) Допунског протокола из наведене конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), према цивилном становништву несрпске националности који нису припадали ни једној оружаног формацији, нити су учествовали у војним операцијама, у наведеном периоду, и то:

I

Окривљени Зоран Вукшић

- 1) извршио и покушао извршити убиство појединих цивилних лица, па је тако:

Дана 10.10.1991. године, након претходног договора са окр. Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду и још једним, за сада НН припадником СУП-а Бели Манастир, да лише живота брачни пар Барић, хрватске националности, сходно договореној подели задужења, Зоран Маџарац и наведено НН лице, прво су из куће у улици Иве Лоле Рибара бр.8 у Белом Манастиру извели Адама Барића и његову супругу Ану Барић, потом их увели у службено теренско возило СУП-а Бели Манастир и одвезли до насеља Судараш, где их је по договору већ чекао окр. Зоран Вукшић, а након што су их извели из возила, окр. Зоран Вукшић им је рекао да приђу ближе, истовремено их питајући где су им синови, да би одмах затим из револвера пуцао из непосредне близине у потиљак Адама Барића и на лицу места га убио, а када се Ана Барић чувши пуцањ и видевши мужа како пада, ка истом окренула и пришла, након чега јој је окр. Зоран Вукшић пришао и покушао лишити живота, тако што је оштећеној ножем задао 3 убодне ране у пределу врата, након којих се оштећена онесвестила, и тиме јој нанео тешку телесну повреду опасну по живот, којим она није подлегла, након чега су се сва тројица удаљили,

оставивши оштећене на месту извршења овог злочина у уверењу да су обоје мртви,

2) извршио напад на цивилно становништво и цивилна лица, и то тако што је:

Дана 28.08.1991. године, као припадник полицијских оружаних снага СУП-а Бели Манастир, које су заједно са снагама ТО Бели Манастир извршили напад на насеље Козарац и цивилно становништво у њему, пуцајући из пиштоља са малог одстојања, погодио у ноге цивилно лице Јосипа Вида, кога је затекао у дворишту његове куће, што је имало за последицу тешку телесну повреду оштећеног у виду прострелних рана у пределу обе потколенице.

3) наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао, па је тако:

Приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет већег броја приведених и затворених цивилних лица, између осталих: Драгана Скелеције, кога је тукао ногама и палицама заједно са већим бројем НН лица, између осталих и са окр.Зоран Мацарцем, против кога је поступак у прекиду, Хуга Мартиновића, кога је ударао пендрекком, Стјепана Ткалеца, Емила Иванића, Споменка Далића, Ивана Белаја, Стипе Абришина, Паве и Владимира Земљака, Антала Тавеса и Гордана Залаја, које је све ударао гуменом палицом и ногама, затим Јована Наранце, кога је ударао палицом направљеном од телефонског кабла, а у исто време и на истом месту је истовремено појединим цивилним лицима наносио повреде телесног интегритета и према њима нечовечно поступао, па је између осталог Марка Томића и Јосипа Ћосића ударао палицом по леђима и терао их да певају тзв. „четничке песме“, Марка Марића је приликом хапшења ударао неком великом батином, а по довођењу у затвор претио да ће да га убије и стављао му револвер у уста, терајући га да са осталим пева тзв. „четничке песме“, Паву Фрањића је тукао палицом све док га није оборио с ногу и држећи се за велики нож који је имао за појасом, претио да ће да га „оперише“, Драгутина Боровечког је ударао рукама, ногама и другим тупотврдим предметима по телу, наневши му тиме тешку телесну повреду у виду прелома два ребра и избијања 10 зуба, свестан да је описаним радњама и понашањем – нечовечним поступањем, изазвао код оштећених тешке душевне и телесне патње, које последице је и хтео.

II

Окривљени: Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак

Дана 17.10.1991. године, а након претходног договора између окривљених Зорана Вукшића и Зорана Маџараца, против кога је поступак у прекиду, да лише живота 4 члана породице Чичак, хрватске националности, прво су наведеног дана у јутарњим часовима, заједно са још двојицом за сада НН припадника СУП-а Бели Манастир, дошли до породичне куће Чичак, у месту Каранац, у улици Колодворска 2б, па како код куће нису затекли сву четворицу из наведене породице, наредили су присутном Ивану Чичку да касније сва четворица дођу у просторије СУП-а Бели Манастир ради саслушања у вези наводне крађе свиња са једне фарме, којој наредби су се сва четворица - отац Винко Чичак и синови Мате, Иван и Анте одазвали у послеподневним часовима, да би након тога окр. Вукшић и Маџарац пронашли у граду окр. Слободана Стригића, који је био задужен за управљање полицијским возилом – комбијем, тзв. „Марицом“, рекавши му при том да пође са њима, јер наводно треба да одвезу неке Хрвате „шпијуне“ на командно место у Јагодњак, на шта је овај пристао, довозавши наведено возило у предвечерњим часовима испред дворишног улаза СУП-а Бели Манастир, након чега су окривљени Вукшић и Маџарац из просторија СУП-а извели сву четворицу оштећених, рекавши притом окр. Хрњаку, који је иначе тог дана био помоћник у дежурној служби, да и он пође с њима из истог разлога који су претходно навели и окр. Стригићу, што је овај и прихватио, па након што су окр. Вукшић и Маџарац увели сву четворицу оштећених у задњи део „Марице“, и они сели у предњи возачки део, заједно су кренули, да би после извесног времена и пређеног пута, окр.Стригић, који је управљао наведеним возилом, по захтеву окр. Вукшића скренуо са главног пута на неки споредни пут, и када су стигли до рушевина напуштеног салаша Карашево, ту су стали, након чега су окр. Вукшић и Маџарац прво извели ошт. Мату Чичка, кога је за руку водио окр. Маџарац, а остала тројица окривљених су се кретали иза њих, те пошто су прешли неколико десетина метара, окр. Вукшић је прво ножем убо оштећеног у пределу врата, док га је за то време окр. Маџарац држао за руке и косу, тако да је смрт оштећеног Мате Чичка наступила услед задобијених повреда, након чега су и окр. Стригић и Хрњак, иако прећутно, свесно и вољно прихватају заједничко деловање, саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намеравањем понашањем и поступцима окр. Вукшића и Маџараца у односу на још живе оштећене, пошто надаље и сами учествују и битно доприносе убиству преостале тројице оштећених, тако што сви заједно сва четворица изводе из „марице“ и доводе на место као у претходном случају, и то редом:

Ивана Чичка, у кога окр. Вукшић испалује најмање два пројектила из наведеног револвера у пределу главе и тела, тако да је смрт наступила услед прострелних рана главе и десне надлактице, затим Винка Чичка, у кога је окр. Вукшић из наведеног револвера испалио више пројектила у пределу горњег и доњег тела, тако да је смрт наступила услед вишеструких прострелних рана грудног коша и карлице, и на крају, Анту Чичка, у којег је прво, окр. Вукшић испалио из истог револвера један пројектил у главу, а када је овај пао, у њега је, али и према осталим већ претходно палим оштећенима, испалио неколико пројектила из аутоматске пушке и окр. Стригић, с тим да је смрт оштећеног Анте Чичка наступила услед прострелних рана главе и трупа, након чега су се заједно вратили у Бели Манастир, где су у стану окр. Зорана Маџарца поделили претходно одузете ствари и новац од оштећених;

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ.

III

Окривљени Велимир Бертић

1) наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао, па је тако:

Приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет већег броја приведених и затворених цивилних лица, између осталих: Драгана Скелеције, кога је тукао ногама и палицама, заједно са већим бројем НН лица, међу њима и са окр.Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду, Фрање Јоха, којег је ударио два пута смотуљком од жице, Марка Марића, кога је, приликом хапшења у кафићу „Наташа“ и након привођења у просторије „Ремонта“ неколико пута ударио шакама, а у исто време је неколицини оштећених истовремено наносио повреде телесног интегритета и према њима нечовечно поступао, па је тако: тукао оштећене Марка Томића и Јосипа Ћосића и притом их терао да се међусобно шамарају, Ивана Белаја ударао палицом приликом хапшења и истовремено му стављао пиштољ у уста, претећи да ће да га убије, док је тукао Стипу Абришина претио му је да ће да га убије и терао га да пева тзв. „четничке песме“, приликом хапшења Мише Балатинца, заједно са још двојицом својих НН колега, овога натерали да трчи бос по стрњици, истовремено трчећи за њим и ударајући га, а потом, пошто су га наводно пустили да побегне, за њим организовали „лов на зеца“, да би га

после поново ухватили и потом претукли, у просторијама СУП-а Бели Манастир стављао откочени пиштољ на главу Зорану Кнежевићу, истовремено претећи да ће га убити, свестан да је описаним радњама и понашањем – нечовечним поступањем, изазвао код оштећених тешке душевне и телесне патње, које последице је и хтео.

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби чл.5, 33, 38, 41 и 50, а према оптуженом Велимиру Бертићу и применом чл. 42 и 43 КЗ СРЈ,

О С У Ђ У Ј Е

Опт. ЗОРАНА ВУКШИЋА, на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 09.02.2012. године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. СЛОБОДАНА СТРИГИЋА, на казну затвора у трајању 10 (десет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године до 12.02.2010. године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. БРАНКА ХРЊАКА, на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.12.2009.године до 14.05.2010.године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. ВЕЛИМИРА БЕРТИЋА, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.12.2009.године до 14.05.2010. године, када му је притвор укинут.

На основу чл.264. став 2 ЗКП, у вези чл. 262 ст. 2 ЗКП-а,

ОБАВЕЗУЈУ СЕ оптужени да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а,

Оштећени Јадранка Чичак, Жељан Јонек, Горан Антић, Мишо Балатинац, Јован Наранџа, Гизела Земљак, Иван Белај, Стјепан Ткалец, Ана Барић, Јосип Вид, упућују се да свој имовинско-правни захтев остваре у парници.

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Сада ћу изнети кратке разлоге за ову пресуду. Анализом и оценом свих изведених доказа и то како појединачно тако и у вези са осталим доказима, те наводима одбране оптужених, суд је применом начела слободног судијског уверења и оцене доказа о чињеницама нашао да су оптужени Вукшић Зоран, Слободан Стригић, Хрњак Бранко и Велимир Бертић извршили радње описане у време, на месту и на начин како је то утврђено у изреци ове пресуде те да су одговорни за учињено кривично дело.

Догађај из оптужнице се одиграо у временском периоду август 1991. године па до краја исте године на просторима Републике Хрватске, која је тада била у саставу СФРЈ, а на територији општине Бели Манастир, у време унутрашњег сукоба и одвијао се између оружаних формација СУП-а Бели Манастир и других оружаних формација састављених претежно од припадника српске националности с једне стране, и с друге стране организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и МУП-а, а у контексту ширег оружаног сукоба који се одвијао на територији Хрватске која је била у саставу СФРЈ, због чега овај сукоб није имао карактер међународног сукоба

Окривљени су били припадници СУП-а Бели Манастир од августа 1991. године и припадали су полицијским оружаним групацијама САО Источна Славонија Барања и Западни Срем.

Иако Окривљени негирају извршење кривичних дела чињенично стање утврђено је како из одбране самих окривљених, тако и из исказа сведока и осталих материјалних доказа који су изведени током поступка.

Прво ћу се осврнути на радње извршења које се стављају на терет окривљеном Вукшић Зорану. Окривљеном Вукшић Зорану стављено је да је дана 10.10.1991.године, убио Адама Барића и покушао да убије Ану Барић. Наводи оптужбе доказани су у првом реду, на основу исказа сведока-оштећене Ане Барић, који је суд у потпуности прихватио као јасне логичне и довољно образложене, као и на основу приложене медицинске документације и налаза и мишљења вештака. Сведок оштећена наводи да су критичног дана код ње и супруга дошла два униформисана лица која су их колима одвезла из Белог Манастира и да их је на крају пута сачекао Зоран Вукшић кога она зна као локалног поштара. Сведок-оштећена описује како је окривљени изгледао и тај опис у потпуности одговара изгледу окривљеног у време критичног догађаја. Овакав опис окривљеног подудар се и са видео снимком додатка Дневника који је окривљени Вукшић Зоран дао интервју, а и опис који су дали сведоци. Сведок-оштећена посебно наглашава да је окривљени тада имао једну од руку у логнети, а што потврђује у својој одбрани и сам окривљени који наводи да је у то време био рањен и да је носио лонгету. Суд је у потпуности прихватио објашњење оштећене у односу на оружје којим је убијен њен супруг Адам Барић, а која је навела да је окривљени Вукшић пуцао у правцу њеног супруга из малог црног пиштоља. Одбрану окривљеног да је са собом носио само „колт“ суд није прихватио, јер је то у супротности са осталим изведеним доказима, а нарочито имајући у виду и овај снимак на коме се види да окривљени Вукшић поседује осим „колта“ који му је за појасом, са друге стране и други пиштољ односно револвер што указује да је окривљени осим „колта“ користио и друго оружје, па је овакав исказ сведока суд у потпуности прихватио. У односу на наводе окривљеног Вукшића да је оштећена-сведок њега видела раније и да је због тога навела да је он лице које је описала као лице које је њу покушало да убије и које је убило њеног мужа, суд није прихватио, а имајући у виду да је сведок Ана Барић јасно и логично образложила одакле познаје окривљеног и да га је препознала од раније и није могла да замени за друго лице. У односу на ране које је задобила оштећена-сведок Ана Барић, а у вези њеног исказа о начину њеног рањавања, суд је само делимично прихватио њен исказ, и то у оном делу у коме наводи да након што је видела да је њен супруг погођен и да је пао да је пришла њему, да је чула пуцањ и тада је осетила, како сведок наводи „муње“, и да је из тог разлога закључила да је погођена из пиштоља. Суд налази да објашњење оштећена да је повреде задобила из

пиштоља доводи у везу са тим да је иста видела код окр. Вукшића пиштољ да је тренутку пре тога на њеног супруга пуцано од стране окривљеног Вукшића и да је иста била у стању шока, окренута леђима Вукшићу, те није видела да ли је он пуцао из пиштоља и у том тренутку користио нож, закључила да се ради о истом оружју. Само објашњење оштећене да је осетила вреле муње, указује да је оштећена убодена сечивом, а што потврђује и судски вештак у свом налазу и мишљењу у коме наводи да су задобијене повреде настале сечивом, а не од стране ватреног оружја.

У односу на напад на цивилно становништво дана 28.08.1991.године, и рањавање Јосипа Вида, суд је на основу одбране окривљеног и свих изведених доказа, утврдио да је кривично дело кривљени извршио. Наиме, окривљени не спори чињеницу да је 28.08.1991.године, као припадник СУП-а учествовао у акцији у селу Козарац и да је тога дана прошао кроз ово место, а што потврђују и испитани сведоци. Окривљени негира да је пуцао у Јосипа Вида, да има било какве везе са његовим рањавањем а оваква одбрана је за суд неприхватљива јер је у супротности са исказом сведока Јосипа Вида који је на врло јасан, животан начин описао како је дошло до његовог рањавања, а које је суд прихватио, наводећи да је окривљени Зоран Вукшић, кога познаје, са још два непозната лица ушао у његово двориште, да му је претио и да је у једном тренутку испалио из револвера у правцу његових ногу од чега је он задобио повреде, да је ове повреде оштећени задобио потврђено и из трауматолошке листе Опште болнице у Осиеку и да је због ових задобијених повреда он и примљен у ову болницу.

У вези повреда телесног интегритета и нечовечног поступања према приведеним и затвореним лица окривљени објашњава да су ови сведоци измислили да је он то учинио и да са овим делима нема никакве везе. Оваква одбрана окривљеног у потпуности је супротности са исказима сведока оштечених који су врло јасно и животно описали патње којима су били изложени од стране Вукшића и других лица, односно да су од стране Вукшића били ударани палицама, тучени ногама, терани да певају како они наводе „четничке“, песме, да им је стављан пиштољ у уста и нож под грло. Овакви искази дају једну потпуну слику и животну логичну целину, због чега су у потпуности прихваћени од суда. Тачно је да наведени сведоци нису давали потпуно идентичне изјаве приликом испитивања, али ти изузеци се односе на мање битне чињенице или неке небитне детаље који нису могли да обезвреде њихово сведочење које се односи на главне и одлучујуче чињенице. По мишљењу суда било би нелогично да се

сведоци после 20 година од поменутог догађаја сете свих детаља, што не значи да сведоци не говоре истину јер нема разлога да неосновано терете окривљеног, па им је суд поклатио пуну веру.

У односу на убиство породице Чичак и то Мате, Ивана, Винка и Анте, иако окривљени негирају извршење овог кривичног дела, суд је чињенично стање утврдио на основу одбране окривљених, исказа сведока, налаза и мишљења вештака, као и других прибављених доказа током поступка.

Неспорно је да су у кућу породице Чичак у пре подневним часовима дошли Вукшић Зоран и Зоран Маџарац, према коме је поступак раздвојен, да би како су навели привели мушке чланове због наводне крађе свиња. Ово потврђују и сведоци Јадранка и Анђа Чичак које су препознале окривљеног Вукшића, а Јадранка Чичак је са окривљеним Вукшићем ишла у школу. Окривљени Стригић у својој одбрани наводи да је видео окривљеног Вукшића и Маџарца испред куће Чичкових. Неспорно је да су мушки чланови породице Чичак у поподневним часовима отишли у станицу милиције у Бели Манастир јер су виђени како од окривљеног Стригића тако и од других сведока међу којима се појављује и сведок Здјеларевића. Такође је неспорно да су од стране окривљених Чичкови одвезени из станице и да су се зауставили на напуштеном салашу.

Суд је након овако утврђених чињеница имао тешку улогу и задатак да утврди след догађаја након што се возило марица зауставило и почело убијање чланова породице Чичак. Ово стога што на лицу места осим окривљених и сада покојних чланова породице Чичак није било других очевидаца овог догађаја, да након проналаска убијених није извршена обдукција, која је извршена тек 2000. године када су лешеве убијених већ били скелетизовани, а окривљени су износећи своју одбрану на све начине покушали да умање своју кривицу наводећи да су кривично дело извршили други окривљени и да су они били само неми посматрачи целог догађаја.

У односу на начин извођења и место где су се окривљени налазили као и њихове улоге у убиствима, суд је прихватио одбрану Хрњака изнету на главном претресу, а која је сагласна са осталим доказима из којих произилази да када су возилом дошли на салаш сви изашли из возила и да је видео да су Вукшић и Зоран Маџарац из кола извели једног лице које је било у возилу и да су затим сва четворица отишли 20-30 метара ка разрушеном салашу и да је тада Вукшић извадио нож и посекао по врату ово лице као и да тада Вукшић није пуцао у главу овом лицу, које је ту

остављено. Овакав след догађај делимично у својој одбрани потврђује и Стригић који наводи да је прво изведен Мато Чичак. кога је знао јер су из истог места, и да га је водио окривљени Вукшић и Зоран Мађарац да су ово лице одвели и да није чуо никакв пуцањ те да су касније извођени остали чланови породице Чичак и вођени на место где су убијени. Овакав опис извођења и убујања потврђује и фотодокументација приложена уз записник о увиђају на којој се виде убијени који леже у напуштеном делу салаша и то у распореду који одговара исказима Хрњака и Стригића који одговара редоследу и извођењу убијених.

Такође, суд је прихватио одбрану Хрњака који наводи да су Стригић и он све време били заједно са Зораном Вукшићем и Маџарцем да су долазили до возила и одлазили до места где су ова лица лишавана живота од стране Вукшића, а касније се враћали по следеће лице и одводили до места где их је Зоран Вукшић убијао. Наводи Хрњака да је након што је Зоран Вукшић пуцао у Анте Чичка, у њега пуцао из аутоматске пушке и окривљени Стригић, потврђује делимично и сам окривљењни Стригић који у својој одбрани а у покушају да смањи своју кривичну одговорност, наводи да је тачно да пуцао из аутоматске пушке у правцу где су убијени остали чланови породице Чичак али из страха, што суд оцењује као нелогично, неуверљиво и срачунато да се избегне кривична одговорност.

Суд није прихватио ни одбрану Стригића да док су се дешавала прва два убиства није излазио из возила и да није био присутан док су остала тројица изводили оштећене. Ово стога што је ово у супротности са одбраном Хрњака коју је суд прихватио а и у складу са осталим изведеним доказима, а имајући у виду да је овим исказом окривљени Хрњак и самог себе довео у неповољнији положај у односу на одбрану дату у претходном поступку. Такође је нелогично да окривљени Стригић који седи у колима не искористи могућност да се одвезе са лица места јер је салаш довољно удаљен од Белог Манастира а остали окривљени немају возило да се врате, а имајући у виду и да му је брат милиционер и да може да се врати и да све ово пријави, већ исти поступа неразумно, излази из возила и како наводи бежи на њиву. Да се окривљени у потпуности сагласио са радњама других окривљених произилази и из чињенице да је из аутоматске пушке пуцао у Анту Чичка који је претходно погођен у главу од стране окривљеног Вукшића. као и да је након убиства узео личне карте двојице убијених, које је касније спалио па све ове објективне радње показују активно учешће окривљеног при убиству ових лица.

Одбрана окривљеног Вукшића у којој наводи да су окривљени Хрњак и Стригић организатори и да су њих двојица извршили убиство сва

четири члана породице Чичак на начин како је то описао Вукшић у својој одбрани односно да су их извели, и убили прво Мату Чичка а затим и осталу тројицу које су одвели до места где су касније пронађени и исте стрелјали, суд је одбацио и оценио као покушај избегавања кривичне одговорности. Ово стога што је оваква одбрана изнета тек годину дана након што је поступак почео и када је окривљени Вукшић био упознат са свим доказима и одбранама осталих окривљених те је тако своју одбрану ускладио са прикупљеним доказима. Такође је нелогично да убиство предводи Хрњак који је тек стигао у Бели Манастир, који не познаје нити овдашње становништво нити место на коме су Чичкови убијени а нема ни никаквих личних разлога за то. Наводи окривљеног да су он и Зоран Маџарац стајали крај возила и да нису ни прилазили месту где су егзекуције извршене, само је покушај да се умањи кривична одговорност.

Суд не искључује постојање извесне дозе страха окривљеног Хрњака у односу на окривљеног Вукшића, али по оцени суда тај страх не искључује постојање свести и воље на страни окривљеног Хрњака који је имао могућности да се након убиства Мате Чичка дистанцира од будућих радњи, што окривљени није учинио ,већ је са осталим окривљенима из возила изводио остале жртве, пратио их до места убијања, и био присутан самим убиствима и тиме утицао да се ова убиства изврше као и на саме жртве да не покушају било какав отпор. Такође, након убиства заједно са осталим окривљенима одлази на вечеру код Вукшића у стан , па све ове објективне околности указују на активно учешће при убиству ових лица.

Да је окривљени Вукшић Зоран био у саставу оружаних снага једне од страна у сукобу произилази из саме одбране окривљеног који наводи да је био у саставу СУП-а Бели Манастир. Ово потврђују и сведоци који су током поступка навели да је Вукшић био у јединици која је била у саставу СУП-а, до рањавања. Чињеница да је окривљени Вукшић био рањен и да је једно време био на боловању не искључује његову припадност полицијским снагама, а Вукшић Зоран је и након рањавања долазио у полицијску станицу, имао активну улогу у полицијским акцијама а што се односи и на сам случај убиства породице Чичак, што указује да је окривљени Вукшић и даље био припадник ове оружане формације.

У односу на окривљеног Велимира Бертића наводи оптужбе доказани су на основу исказа сведока оштећених Драгана Скелеције, Фрање Јоха, Мише Балатинца и других, који су потврдили да су од стране окривљеног Велимира Бертића тучени ногама, да их је терао да се међусобно шамарају а посебно да је Мишу Балатинца натерао да трчи по

стрњаци, и како је у оптужници наведено „лов на зеца“ а касније претукли истог у просторијама Белог Манастира. Наводи окривљеног Бертића да са овим радњама нема никакве везе, суд није прихватио јер ови сведоци немају никакве личне разлоге да би окривили Бертића окривили за кривично дело, па је Бертићеву одбрану суд оценио као нелогичну, неуверљиву и срачунату на избегавање кривичне одговорности.

Сама чињеница да је ово кривично дело извршено за време оружаног сукоба у Хрватској од стране припадника страна у сукобу – окривљених и да су лица која су убијена, рањена и према којима је нечовечно поступало и којима су нанете телесне повреде, лица која уживају заштиту по Четвртој Женевској конвенцији и Допунском протоколу 2 – цивилна лица која не учествују у непријатељствима те да су ова лица само зато што су друге верске и етичке припадности били убијани, нанешене им телесне повреде и нечовечно поступано, то се у овом случају ради о кривичном делу ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ за које дело је забрањена казна најмање 5 или највише 20 година, јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити.

Имајући у виду олакшавајуће околности на страни Зорана Вукшића да је ожењен, отац троје деце, његову животну доб, као и отежавајуће околности а то јест његова ранија осуђиваност, побуде због којих је ово кривично дело извршено као и околностима под којима су убијени чланови породице Чичак, Адам Барић а покушано убиство Ане Барић суд је окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 20 година у коју казну му је урачунао и време проведено у притвору од 24.12.2009.године, па до 09.02.2012.године, сматрајући да ће се са оваквом казном постићи сврха генералне и специјалне превенције а имајући у виду тежину кривичног дела, настале последице као и степен кривичне одговорности.

У односу на Слободана Стригића суд је од олакшавајућих околности имао у виду да је породичан човек, отац једног малолетног детета, да је неосуђиван, а од отежавајућих околности имао је у виду побуде због којих је ово кривично дело извршено и околности под којима је дело учињено па суд налази имајући у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности да изречена казна од 10 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 12.02.2010.године.

Имајући у виду све олакшавајуће околности на страни окривљеног Бранка Хрњака, односно да је окривљени ожењен, породичан човек, да до

сада није осуђиван, имајући у виду такође и његово здравствено стање, као и околности под којима је дело учињено, и његово држање након учињеног кривичног дела, а како на страни окривљеног суд није нашао отежавајуће околности, суд је окривљеном Бранку Хрњаку изрекао казну затвора у трајању од 5 година а у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 14.05.2010.године.

У односу на Велимира Бертића суд је од олакшавајућих околности имао у виду, да је у тренутку извршења кривичног дела имао 22 године, да се у међувремену оженио да је отац двоје деце, да је запослен, протек времена од извршеног кривичног дела, па је суд је окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и ублажио ову казну испод законског минимума, а у казну ће му се урачунати и време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 14.05.2010.године.

Суд је утврдио да за ове догађаје кривицу сносе окривљени, али да део одговорности сносе и морамо рећи њихови претпостављени јер је током поступка на основу исказа сведока проистекло да су многи међу претпостављенима а што су потврдили сведоци, знали да је окривљени Вукшић умешан у убиства Адама Барића и рањавање Ане Барић а да по томе нису ништа учинили да ове наводе испитају и спрече његово даље поступање. Да је окривљени Вукшић тада био процесуиран можда никад не би дошло до убиства четири члана породице Чичак и овај поступак се не би водио пред овим судом.

Суд није ни у једном тренутку посумњао у разлоге због којих су окривљени ступили у полицију и у њихову храброст самих окривљених. Међутим, стећи статус хероја значи не само показати храброст у некој од акција већ и целокупним својим понашањем то доказати. Убиства, наносење телесних повреда и нечовечног поступања према цивилном становништву, не могу се приписати некоме ко жели себе да прикаже као хероја а овакво понашање поништава све добро што је претходно урађено.

Одлуку о трошковима суд ће донети накнадно, а оштећене је суд ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу јер подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за пресуђење у том делу а утврђивање истог би довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка.

На овако донету одлуку – пресуду, странке и браниоци могу изјавити жалбу у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

То би било све, захваљујем.

Завршено у 10,42 часова

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ВРЗ 1056